

såsom nådefull. Hur dyrbart och stärkande är det inte att veta att Jesus i denna stund känner och utövar samma kärlek gentemot mig som när Han dog på korset för mig.

Detta är en sanning som vi borde använda oss av i livets vanliga vardag. Anta t ex att jag är på dåligt humör och har svårt att komma över det. Då får jag lägga fram det till Jesus såsom varande min vän och kraft utgår från Honom för mitt behov. Tron, och inte endast mitt eget bemödande, skulle sålunda alltid vara i övning mot frestelser. Mitt eget bemödande mot dem kommer aldrig att vara tillräckligt. Källan till verklig styrka är i känslan av att Herren är nådefull.

Den naturliga människan inom oss tror inte att Kristus är den enda källan till styrka och all välsignelse. Antag att min själ är utanför gemenskapen med Gud, då säger mitt naturliga hjärta: "Jag måste rätta till orsaken till detta innan jag kan komma till Kristus". Men Han är nådefull, och då jag vet detta bör jag genast återvända till Honom precis sådan som jag är och sedan djupt ödmjuka mig inför Honom. Det är endast i Honom och från Honom som vi finner det som upprättar våra själar. Ödmjukhet i Hans närvaro är den enda verkliga ödmjukheten. Om vi i Hans närvaro erkänner oss vara just vad vi är, kommer vi att finna att Han endast vill visa oss nåd ...

Det är Jesus som ger våra själar varaktig ro och inte vad våra tankar om oss själva må vara. Tron tänker aldrig på det som är i oss själva, såsom varande grunden för ro. Den tar emot, älskar och tillägnar sig vad Gud har uppenbarat samt vad Guds tankar är om Jesus och finner i Honom sin vila. Då vi känner att Jesus är dyrbar för våra själar och då våra ögon och våra hjärtan är upptagna med Honom, kommer de att bli effektivt bevarade från att bli upptagna med fåfänglighet och synd omkring oss. Också detta kommer att vara vår styrka mot våra egna hjärtans synd och fördärv. Vadhelst jag ser i mig själv som inte finns i Honom

är synd. Det är då inte att tänka på mina egna synder och min egen uselhet, och att vara upptagen med dem, som kommer att ödmjuka mig, utan att tänka på Herren Jesus, och att uppehålla mig med Hans fullkomlighet. Det är gott att vara färdiga med oss själva och att vara upptagna med Jesus. Vi är berättigade att glömma oss själva, vi är berättigade att glömma våra synder och vi är berättigade att glömma allt utom Jesus.

Det finns ingenting så svårt för våra hjärtan som att förbli i känslan av nåd och att i praktiken fortsätta medvetna om att vi inte är under lag utan under nåd. Det är genom nåd som hjärtat är "stadfäst", men då finns det verkligen inga fler svårigheter för oss att förstå än nådens fullhet, den "Guds nåd vari vi stå", och att vandra i kraften och i medvetandet av den ... Det är endast i Guds närvaro som vi kan känna den och där är det vår förmån att vara. Vid det tillfälle som vi kommer ifrån Guds närhet, kommer våra egna tankar inom oss alltid att vara verksamma. Och våra egna tankar kan aldrig nå upp till Guds tankar om oss, till "Guds Nåd". Om jag hade den minsta rätt att vänta mig någonting kunde detta inte vara rent, fri nåd kunde inte vara "Guds Nåd".

Det är endast när vi är i gemenskap med Honom som vi är förmögna att mäta allt enligt Hans nåd .... När vi förbliver i känslan av Guds närhet är det omöjligt att något, det må nu vara vad som helst – till och med kyrkans tillstånd, kan uppskaka oss. För vi räknar med Gud och då blir allting en sfär och en scen för Hans nåds verkan. Att ha enfaldiga tankar om nåd är den sanna källan till vår styrka såsom Kristna, och att förbli i känslan av nåd, i Guds närhet, är hemligheten till helighet, frid och andens ro.

"Guds Nåd" är så obegränsad, så fullständig, så perfekt, att om vi för ett ögonblick kommer utanför Guds närhet, kan vi inte ha den sanna medvetenheten om den. Vi har ingen styrka att förstå den, och om vi försöker att förstå den utanför

Hans närhet, skall vi endast förvandla den till lösaktighet. Om vi betraktar det enkla faktum om vad nåd är, har den inga gränser, ingen inskränkning. Vi må vara vad vi är, (och vi kan inte bli värre än vad vi redan är), och trots allt detta är Gud för oss **Kärlek**. Varken vår glädje eller vår frid är beroende av vad vi är för Gud, utan vad Han är för oss, och detta är nåd. Nåden förutsätter all den synd och ondska som finns i oss, och är den välsignade uppenbarelsen att all denna synd och ondska blivit borttagen genom Jesus. En enda synd är mer avskräckande för Gud än vad tusen synder, nej, vad alla synder i hela världen är för oss. Och ändå med den fulla medvetenheten om vad vi är, är **Kärlek** det enda Gud är tillfreds med att vara för oss.

I Romarbrevet 7 beskrivs tillståndet hos en person som är född av Gud, men vars hela resonemang kretsar kring honom själv ... Han förstår inte nåden och det enkla faktum att hurdant hans tillstånd än må vara, han må nu vara så usel han kan tänkas vara, så är **Gud** mot honom endast **Kärlek**. I stället för att se på Gud, så tänker han endast "Jag", "Jag", "Jag". Tron ser på Gud, så som Han har uppenbarat sig i Nåd. Låt mig fråga dig: "Är det jag eller mitt tillstånd som är föremålet för tron?" Nej, tron ser aldrig på vad som finns i våra hjärtan, utan på Guds uppenbarelse av sig själv i nåd. Nåd tar hänsyn till vad **Gud** är och inte till vad vi är, förutom det att storheten av våra synder förökar vidden av "Guds Nåd". Samtidigt måste vi komma ihåg att föremålet för och den nödvändiga effekten av nåden är att föra våra själar till gemenskap med Gud – att helga oss, genom att föra själen till att känna Gud och att älska Honom. Därför är kännedomen om nåd den sanna källan till helgelse.

Nådens triumf ses i detta, att när människans fiendskap hade kastat ut Jesus från jorden, hade Guds kärlek fört in frälsning genom samma handling – kommit för att försona deras synd som

hade förkastat Honom. Där människans synd framträder fullständigt ser tron det fullständiga framträdandet av Guds nåd ... Jag har kommit bort från nåd om jag hyser det minsta tvivel eller tvekan om Guds kärlek. Jag säger då ”Jag är olycklig eftersom jag inte är vad jag skulle vilja vara”. Men det gäller inte detta. Den verkliga frågan är om Gud är vad vi skulle vilja att han var, och om Jesus är allt vad vi kunde önska. Om medvetenheten om vad vi är, om det som vi finner i oss själva, har någon annan verkan än att, medan det förödmjukar oss, öka vår dyrkan för vad Gud är, är vi utanför den rena nådens grund ...

Finns där oro och misströstan i ditt sinne? Se efter om det inte är på grund av att du fortfarande säger ”Jag”, ”Jag” och förlorar nåden ur sikte. Det är bättre att tänka på vad Gud är än att tänka på oss själva. Detta att se på oss själva är i grund och botten endast stolthet, ett behov av att vara fullständigt medvetna om att vi inte duger till något gott. Innan vi förstår detta kommer vi aldrig att riktigt se bort från oss själva till Gud ... Genom att se på Kristus är det vår förmån att glömma oss själva. Sann ödmjukhet består inte så mycket i det att vi tänker usla tankar om oss själva utan i det att vi inte tänker på oss själva alls. Jag är för usel för att vara värd att tänkas på. Vad jag önskar är att glömma mig själv och att se på Gud, som i sanning är värd alla mina tankar. Om jag ser på Gud och det finns behov av att bli ödmjukad, kan jag vara säker på att så blir fallet.

Mina Älskade, om vi kan säga såsom i Rom 7: ”I mig (det är, i mitt kött), bo inget gott,” har vi tänkt tillräckligt mycket på oss själva. Låt oss nu tänka på Honom som har tänkt på oss med goda tankar och inte onda, långt innan vi hade tänkt på oss själva överhuvudtaget. Låt oss se vad Hans nådefulla tankar om oss är och ägna oss åt trons ord ”Om Gud är för oss, vem kan vara emot oss?”

J.N.D.

(Översatt av T.B.)

Följande skrifter kan också erhållas:

- ◆ *Allt är edert* – G V Wigram
- ◆ *Måste man bli omvänd* – H L Heijkoop
- ◆ *Varför måste man bli omvänd* – H L Heijkoop
- ◆ *Hur det förlorade fåret blev funnet* – J N Darby
- ◆ *Tårarnas Dal* – J N Darby
- ◆ *Herrens tillkommelse* – C H Mackintosh
- ◆ *Rent Guld* – Traktat
- ◆ *Hjärta Folder* – Jan Rouw
[Også tilgjengelig på Norsk, Finsk og Engelsk]
- ◆ *Bibelstudier* – C H Mackintosh
Förste Mosebok, Andra Mosebok
Tredje Mosebok, Fjärde Mosebok,
Femte Mosebok del 1 (Kapitel 1-6) del 2 (Kapitel 7-34)
(Serie 6 bocker: ISBN 82 7931 006 1)
- ◆ *Nya Testamentet* – Översättning av J N Darby
- ◆ *Församlingslivets grunder* – Grant Steidl
- ◆ *Min Tid kalender:*
(12 underbart vackra bilder,
Utvalda bibelverser av uppmuntran och förtröstan).

Skriv etter bok lista!

KRISTEN LITTERATUR

Langhopparegången 4, 418 39 Göteborg, Sverige

epost: kristenlitt@aol.com

www.chaptertwobooks.org.uk

Distributör: Chapter Two, London, England

(A Just God and a Saviour, Swedish) © 2006

Den sanna Guds **nåd var Ni stå**

GUD har gjort sig känd för oss som ”all nåds Gud” och den ställning i vilken vi är försatta är den av att ”erfara att Han är nådefull”. Hur svårt är det inte för oss att tro detta, att Herren är nådefull. Vårt hjärtas naturliga känsla är ”Jag vet att du är en sträng man”. I oss alla finns det naturliga behovet av att förstå Guds nåd.

Ibland finns tanken att nåd medför att Gud överser med synd, men det är inte så. Nåd förutsätter att synd är ett så fasansfullt uselt ting att Gud inte kan tolerera det. Om det stod i människans makt, sedan hon blivit orättfärdig och ond, att ordna upp sitt beteende och förbättra sig själv så att hon kunde stå inför Gud, så skulle det inte finnas något behov av nåd. Själva faktum att Herren är nådefull visar att synden är ett sådant ont ting att människan, såsom en syndare, befinner sig i ett tillstånd så ytterligt fördärvat och hopplöst, att ingenting annat än fri nåd passar för henne och kan möta hennes behov.

Vi måste lära oss vad Gud är för oss, inte genom våra egna tankar, utan genom vad Han har uppenbarat sig själv att vara, och det är: ”all Nåds Gud”. Vid det tillfälle jag förstår att jag är en syndfull människa och att Herren kände hela vidden av min synd och dess förhatlighet och ändå kom till mig, då förstår jag vad nåd är. Tron gör att jag ser att Gud är större än min synd och att min synd inte är större än Gud ... Den Herre som jag har lärt känna och som har nedlagt sitt liv för mig, är den samme Herre som jag har att göra med varje dag av mitt liv och hela Hans handlande gentemot mig är på samma princip av nåd. Den stora hemligheten av andlig tillväxt är att se på Herren